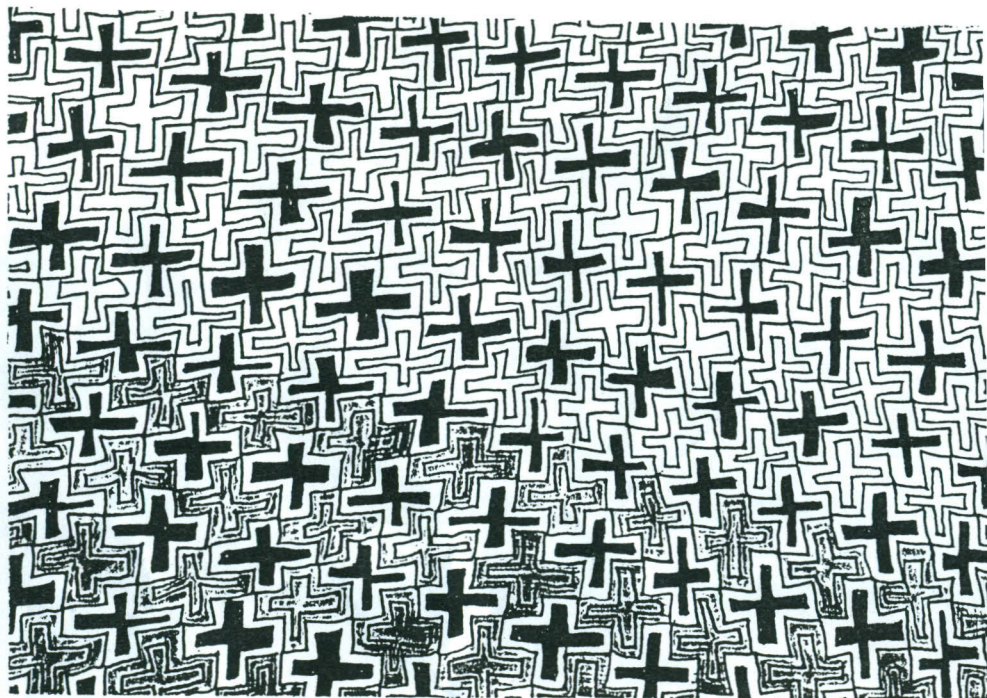

PAKUTUVĖNAI

Yra toksai žodis pakūta (reiškia atgailą). Yra ir vieta Žemaitijoje, pavadinta šiuo žodžiu. Tai Pakutuvėnai.

Plungės rajone, netoli nuo Aleksandravo kaimo (gal kokie šeši kilometrai) II Pasaulinio karo metu buvo pastatyta bažnyčia ir pavadinta šv. Antano Paduviečio vardu: toks ūkininkas buvo davęs įžadą, - jei vokiečiai nesusprogdins Plungės, jis savo žemėje pastatysiąs bažnyčią. Taip ir atsitiko.

Šiandien rajono gyventojai težino turbūt tik tiek, kad "per Antaną" Pakutuvėnuose būna atlaidai ir kermošius, o tas, kuris mėgsta skaityti įvairiausio plauko periodinius leidinius, galėjo užtikti ir vieną kitą straipsnelį apie šios victos istoriją, apie tai, kaip "Dievo ir žmonių užmirštame kampelyje" (tai tik vaizdingas posakis, neturintis nieko bendra su realybe) įsikūrė keli "miesto tuštybių atsisakę jaunuoliai (tai tiesa - beveik visi pakutuvėniškiai gimė ir augo miestuose)", kaip čia laukiami visi "nelaimingieji", kaip jie čia randa paguodą, kaip viskas čia žavu ir romantiška, - tiesiog tai vieta, "kur dangus nusileido ant žemės". Saldainis Dievo rankose. Atvažiuok ir tapsi šventas.

Ironizuoju. Labai smarkiai ironizuoju visus "limonadinius" straipsnius ir mitus apie šią vietą. Kiek tokių vietų jau yra buvę? Paberžėje pas tėvą Stanislovą, Salantuose pas brolių Vilių, dabar Pakutuvėnuose? Kiek žmonių čia atvažiuodavo ir kiek iš jų tapo šventesniais? Klauskime paprasčiau, - kiek iš jų šiandien norėtų būti Kristaus mokiniais?

Kalbu aštriai, nes pati jaučiu, kaip kartais pradedu ieškoti išpūdingų asmenybių ir garsių pamokslininkų, "geresnių kunigų" ir "šventesnių vietų": "ši vieta labai patogi pasikalbėti su Dievu, o ši ne. Šioje bažnyčioje Dievas daro stebuklus, o šioje ne", "čia ne ta aplinka ir ne tie žmonės, va kai nuvažiuosiu į kitą vietą, tikrai gyvensiu krikščioniškai". Ko ieškome? Ko trokštame? Kas esame?

"Mano siela ištroškusi Dievo, Gyvojo Dievo".

Ką galima parašyti apie Pakutuvėnus po tokios įžangos? Nebent viską nubraukti ir pradėti pasakoti iš kito galo - kaip daugelis čia patyrė atsivertimą - Dievo asmeninį kvietimą, kaip iš tiesų čia atvažiuoja žmonės lyg sužcisti gyvulėliai norėdami išsilaižyti žaizdas ir glaudžiasi prie gydančio Kristaus delno, kaip mokomasi dalintis ir neturėti nieko, kas tau priklausytų. Tiktai įsikūrus (tai buvo 1995 metais) pradėtos evangelizacijos artimiausiuose kaimuose, jau trečią vasarą čia rengiamos stovyklos šeimoms, taip pat čia darbuojasi ir stovyklauja skautai. Kalbu apie veiklą, darbus, apie regimus tikėjimo vaisius, kurie pastebimi išsyk, jaučiami iš tolo, tik išvydus iš už kalnelio kyšantį bažnyčios bokštą (atrodytų - kas čia tokio, bokštas mat kyšo, o iš tiesų - ar daug šiandien Lietuvoje belikę vietų, kur bažnyčia būtų centre: pati pirmoji, pati pagrindinė, kai ją išvysti?).

Žinote ką apie tai sako patys pustelninkai (taip vadinami nuolat Pakutuvėnuose gyvenantys)? - "yra tik vienas vaisius
- tai Kristus širdyje".

JURGA KRISTINA